

vi ikke have set Beregningerne og ikke have nogen som helst Meddelelse derom, maa vi have Lov til at tro, at det beror paa en Misforstaaelse, og jeg kan ikke forstaa, naar vi se paa Finansloven, det Budget, som den Slaags Skatter som denne Halvprocent-Afgift og Stempelafgiften i det hele taget indbringer i Statskassen, at en saa betydelig Kvotabel som over 400,000 Kr. skulde skrives fra den Halvprocentafgift og det Stempel-papir, der betales i de dog forholdsvis sjældne Tilfælde, hvor Panthaveren i en fast Ejendom som uskyldigtjort lader sig Ejendommen udlægge ved Fogden. Men dernæst bemærkede den ærede Minister, at der var ikke særlig Grund til at favorisere Panthaveren i det Tilfælde, som her foreligger, altsaa hvor Panthaveren virkelig bliver Ejer af Ejendommen ved Udløgsstøde af Fogden. Den ærede Minister bemærkede, at man kunde jo ligesaa godt vise Panthaveren en Føavor i Tilfælde, hvor han ikke bliver Ejer, naar han maa lade Ejendommen gaa over til en Tredjemand, som bliver høfsthjende ved Auktionen. Det forekommer mig, at der dog er stor Forskel paa disse to Tilfælde, hvilket ogsaa simpelthen viser, hvorledes Situationen er. At Statskassen skulde gaa hen og betale Panthaveren Penge — jeg havde nær sagt uden Anledning — eller putte Penge i hans Lomme, som han ikke har noget som helst retsligt Krav paa, kan der aldrig blive Tale om, men det, der her skal forandres, er det, at Staten ikke skal kunne komme og forlange en Skat af en Mand, der er i den særlig uheldige Situation, som Panthaveren er, naar han staar over for det vigtige Spørgsmaal, om han skal lade Ejendommen stryge til en Tredjemand, eller om han selv skal overtage Ejendommen med alt det Bæsvær, som følger deraf. Det er disse Skatter, som der her er Tale om. Det gælder i det hele mange af disse Skatter paa faste Ejendommers Omsætning, men særlig de Skatter, der vedkomme Omsætningen ved Tvangsalg, at det jo er nogle af de uheldigste Skatter, som kunne tænkes, fordi de komme til at ramme i det Øjeblik, hvor der er Kalamitet, Malheur, og hvor vedkommende, navnlig Debitor, Ejeren af den faste Ejendom, er ruineret, og Panthaveren staar med den behagelige Udslæt at skulle miste Halvdelen af eller maaste hele sin Kapital, naar han ikke vil gøre nye Anstrængelser, som maaste blot føre ham dybere ned. Der er Betragtningen ganske naturlig den: En saa rigtig Skat, en saa principfridig Skat som denne lade vi falde samtidig med, at vi tage hele Materien om Tvangsauktioner for os og erkende,

at det er ikke Øjeblikket at affordre Skat, naar Situationen er bleven saa miserabel, som den er i det Tilfælde, hvor Ejendommen ved Tvangsstøde skal gaa over til en Mand. Ja, „finansielle Hensyn“ komme naturligvis altid frem, hvor det gælder om at opgive en Indtægt for Statskassen. Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Minister nødig opgiver en Indtægt, hvad enten den er paa 100,000 eller paa 400,000 Kr. Men det kan jo dog ikke være det overvejende, i Særdeleshed, naar vi risikere, at hele denne væsentlige Reform i hvert Fald bliver udsat, naar man skal rejse dette Spørgsmaal paa ny. Det forekommer mig, at vi i den sidste Uges Tid have med Hensyn til finansielle Spørgsmaal tilladt os Voteringer og Vedtagelser, som ganske anderledes stille Statskassens Ve og Vel i Tvivl end det, der her er Tale om. Vi have baade ved Øststatten og til Dels ved Alverdomsunderstøttelsen o. s. v. — og vi komme vel til det hyderligere — gaaet ind i det uvisse, idet vi maaste have sat mange Gange 400,000 Kr. til eller maaste erhvervet mange Gange 400,000 for Statskassen; kan man gøre saaledes ved disse store Love, hvor det drejer sig om Millioner, skal man vel ikke udtætte denne temmelig vigtige Reform for ikke at blive gennemført, fordi man fastholder en Skat, som vi vist alle sammen erkende for højest urimelig og ubejellig; det er den Skat, her er Tale om, i 2det Membrum af § 38. — De finansielle Hensyn forekomme mig, som Sagen nu ligger for, snarere at føre til, at vi maa nu, selv om det er disse 400,000 Kr., det drejer sig om, lade dem stryge, og efter den Maade, de Herrer her i Tinget have indrettet Øststatten, hvor der ikke er en Dre, der skal kunne slippe forbi, og hvor rimeligvis Indtægten bliver mange Gange større, end man ellers kunde paaregne, synes jeg nok, at man kan være lidt flod ved denne Lov, hvor man er sikker paa, at Estergivelsen af denne Skat kommer paa det rette Sted. — Skat nu imidlertid denne Lov ikke passere glat gennem Tinget, skal man altsaa ind paa Vædringer af meget indgribende Bestaaenhed, saa skal jeg ikke nægte, at saa synes jeg nok, der kunde være Anledning til, naar Udgiften til, at denne Lov overhovedet kan komme igennem i denne Samling, er borte, at tage det under nøjere Overvejelse, om de betydelige Vædringer, der ere stete, ogsaa gøre Loven saa korrekt som ønskeligt, inden den skal forlade Rigsdagen. Saa bør vi nedtætte Udvalg for at se, hvilke Konsekvenser der mulig ligger i de Forandringer, som det andet Ting har vedtaget, og samtidig skal jeg, som nyt Medlem, der ikke havde Besjellighed til at være